

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 4 frt.
 Félévre . . . 2 frt.
 Negyedévre . . . 1 frt.
 Megjelenik a lap hetenkint
 vasárnap, egy ivon.
 E lap szellemi részét illető
 közlemények a szerkesztő-
 séghez, a pénzküldemények
 a kiadó-hivatalhoz külden-
 dők.

Szentesi Lap.

Vegyes tartalmu hetiközlöny.

Hirdetési árak:
 A három hasábra terjedő
 petitorsorétegyeszeri hirdetés
 nél 18 kr., a két hasábosért
 12 kr., az egy hasábosért
 6 kr. számítatik.
 A „Nyilt-tér“-ben a három
 hasábos petitorsor igtatásdíja
 15 kr. o. é.
 Bélyegdíj minden egyes be-
 igtatásnál 30 kr.
 Bérmentetlen levelek nem
 fogadtatnak el.

Előfizetési fölhívás

„S Z E N T E S I L A P”

hatodik évfolyamának második negyedére.

Előfizetési ár:
 Egész évre . . . 4 frt.
 Félévre . . . 2 frt.
 Negyedévre . . . 1 frt.

A kiadó-hivatal.

A révben.

Sokszor kongatjuk a harangot hiába! Csapunk valamely ügynek kedvéért olyan lármát, hogy mindenki meghallja, csak az nem, akinek kellene. És ránk nézve mindenestre kevésbé vigasztaló, vagy bátran elmondhatjuk: boszantó, ha az ügy, melyért harcolni sikra szállottunk, kicsinyes okokból akad fönn és szenved hajótörést.

De amint egyrésztől boszant a fölsülés, másrésztől kedves elégtételt nyújt, ha azt, miért meggyőződésünk egész erejével léptünk sorompóba, egy vagy más részben siker koronázza. Ne vegye tehát senki szószaporitásként, hogy most olyan közügyről írunk vezércikket, mely jóformán befejezettnek mondható, vagy tehát éppen azért írunk róla, mert be van fejezve.

A helybeli jótékony nőegylet sok éven át tett fáradozásai után most kezdi szedni a gyümölcsöket, midőn az oly régen közszükséggé vált kisededóvodát sikerül fölláttatnia. Félév óta folytonosan foglalkozik lapunk majdnem minden száma a nőegylet működésével és ezzel kapcsolatban a kisededóvoda ügyével, ezen egész idő alatt lépésről lépésre, nyomról nyomra kísértük

azt a fejlődés minden stadiumán körösztü, és így nem lesz szükség arra, hogy ez alkalommal részletekkel foglalkozzunk. Elég lesz elmondanunk, hogy a kisededóvoda legkésőbb június elején okvetlenül megnyílik és hogy tehát ismét szaporodott egygyel azon intézeteink száma, melyek hivatalva vannak a népnevelés javítása és népszerűsítése által jótékonyan hatni nemzeti életünkre.

Csak hogy még az óvoda tényleges működésének megkezdésével sem értük el célunkat. Azt a célt, hogy ez az intézet úgy felelhessen meg föladatának, amint kívánatos volna. Ha azt akarjuk, hogy a nőegylet valósággal meg legyen elégedve mindnyájunk érdekében befejezett munkájával, ha — más szóval — életképessé, virágzóvá akarjuk tenni ez új intézményt, támogassuk azt tőlünk telhetőleg.

Támogassuk az által, hogy igénybe vesszük. Barátkozzunk meg idejekorán ez eszmével és küldjük gyermekeinket óvodába. A csekély kiadás, melyet így gyermekeinkre fordítunk, szászorosan kifizeti magát.

Nem lehet célunk itt részletezni azon jótékony befolyást, melyet az óvodák a nevelés tekintetében gyakorolnak, csak azt jegyezzük meg röviden, hogy egyéb nyereség hiányában már az is elég, ha a gyermek, még mielőtt képes volna elemi iskolai oktatást elsajátítani, már foglalkozáshoz, főisp pedig rendez szokik.

És ime, kényelmes alkalom nyílik mind ezekre. Ha fölhasználjuk, a magunk előnyére tesszük, ha pedig mellőzzük, hálátlanság bűnébe esünk. Hálátlanság bűnébe szemben azokkal, kik semmi áldozatot sem kíméltek sokszor hangoztatott kívánságukat teljesíteni.

Mi reméljük, hogy Szentes város közönsége

nem lesz hálátlan a nőegylet buzgósága iránt már csak azért sem, mert a kérdéses ügy fontosságát és horderejét meg tudja érteni, az annak megvalósítására fordított fáradságot tudja méltányolni.

De sőt azt hisszük, hogy hálás lesz. Bizton föltesszük, hogy az eredmény meg fogja haladni a nőegylet legmerészebb várakozásait. És ha úgy lenne, amit óhajtánánk is, akkor a nőegylet ismerni fogja kötelességét. Ezt az óvodát sem nyereszkedési vágyból állította, hanem ellenkezőleg, előreláthatóan arra fordítja minden jövedelmét. Ha tehát az oly látogatottságnak örvendene, hogy a gyermekek száma arányban nem állana a kezdetben bérelt szerény helyiséggel, gondoskodva lesz nagyobb helyiségről s több személyzetről.

Bár legközelebb szükség volna rá! —d.

Az árvízveszély.

Hogy nem veszett kárba a hosszú fáradság, melyet az árvízveszély elhárítására fordítottunk, most már majdnem bizonyossággal merjük állítani. Városunkba visszatért a nyugalom, kiki saját dolgai után láthat, miután nem szólítja gátra a közveszély.

Gátjainkon ugyan még mindig szorgalmasan dolgoznak, de csak a Tisza-szabályozó társulat fogadott emberei. Nem dolgozni, illetőleg dolgoztatni a társulat részéről egy volna helyzetünk félreismerésével, mert hiszen még most is van olyan vizállásunk, vagy legföljebb 1—2 hüvelykkel alacsonyabb, mint amilyen a legnagyobb szokott lenni.

Rohamos apadást még mindez ideig nem tapasztaltunk, de a lassu apadás annál többet ér, mert természetes. Ma (csütörtökön) 22' 9 1/2" a vízállás.

A Szegedi állapotok megfoghatóvá tételére idézzük a „Szegedi Híradó“ szerdai számának következő sorait:

T Á R C S A.

A K A L Ó Z.

Beszély.
 Írta: Golenich Ferenc.
 (Folytatás.)

Lorison kapitány febr. 3-án érkezett New-Yorkba. Midőn a hajó a kikötőben biztos állást foglalt el, kiosta parancsait, s úgy, mint a hajón volt, tengerészöltözetben távozott. Egyenesen a hétel Imperialeba ment s egy pincért kiáltott elő, kihez így szólt: El fog küldeni a Flottel céghez, e névjegyet átadja a főnöknek, Mr. Flottelnek, míg e levelet a missisnek kell, hogy kézbesitse. Ha siet, husz perc alatt oda érhet, harminc percig várni fogom. Siessen!

A pincér távozott. Lorison kapitány a tükör elé állt, zsebéből kiseded dobozt vett elő, melyből szines folyadékot öntött egy vízzel telt edénybe s gyorsan megmosakodott, aztán a tükörbe pillantott. „Jól van — mormogá —, arcom mégsem oly halovány! A kis missis nem szereti azt, s én okvetlenül megakarom tudni, hogy az „Oceánia“ társaság honnan kapja legujabb szállítmányát.“ — Öltözékét rendbe szedte, kardját fölcsatolta, s derekán levő, arannyal átszőtt széles övét összébb vonva, órájára tekintett. „Tizenyolc perc!“

Huszonöt perc múlva a pincér benyitott hozzá s mondá: Flottel ur várja önt!

— S a missis?

— Ötült a címzésnek, úgy látszik, ismeri a kézvónásokat.

Lorison tíz dollárt adott a pincérnek s egyszersmind utasításul adta neki, hogy csakis egy berbernek van itthon, aki, ha eljön, várhat rá.

A Flottel cég ez időtájt a legismertebb társaság volt. Az „Oceánia“ társaságnak levén főnöke, a legkiválóbb tengeri kereskedéssel bírt. Maga Robin Flottel szigorú, becsületes s pontosan határozott bankár volt, ugyanynira, hogy minden szava igaznak tartatott. Ez ember nagyon jól ismerte Lorison, ki egykor kapitánya volt. Midőn belépett, örömmel nyujtá neki kezét.

— Mintha föltett szándéka az volna, kapitány, hogy az évszakokra figyelmeztessen megjelenésével!

— Nem. Én tengerész vagyok, hosszú utat szoktam tenni, ez az egész.

— S miben lehetek szolgálatára?

— Csekélység! Nemde ön nincs összeköttetésben Angliával?

— Némileg! S miért kérdezi ezt?

— Kíváncsiságból. Azt mondják, hogy a spanyolok mostanában nagyon szerencsétlen hajósok.

Flottel ur cinikusan kezdett mosolyogni, aztán önérettel mondá: Oh, az angolokról el lehet mondani, hogy csakis a tengerre születtek!

— Az amerikai angolokat érte ön?

— Nem egyedül! Korántsem egyedül!

Lorison a főnökre tekintett, aztán bizonyos kárörömmel mondá: Sok hajót vesztett pedig Mr. Flottel általuk!

— Igaz! Baleset, elemi csapás.

— Vagy céltalan, eszeveszett vakmerőség! Ezelőtt két héttel láttam egy hajót küzdeni a viharral, gondolom a „tengeri kigyó“ volt. Hajójukat elnyelte az Oceán, a matrózok csolnakokon menekültek. — Sok hajót és szállítmányt szokott ön elveszteni?

— Nagyon keveset.

— Az attól függ különben, hogy honnan szokta

ön szállítmányait kapni; a gyarmatok veszélyesebbek, mint a szigetek, elhiszi ön?

Mr. Flottel észrevette a cselt. Már tudta: miért kereste föl őt Lorison. Arca szinte megrándult a pillanatnyi fölfedezésen, s ilykép gondolkodott: „Ó ügyes hajós s ravasz kérdései vannak. Majd elárultam magam, de Braziliát el nem árulom!“ Aztán nem is kérdezte jöttének célját, csak tréfás nyugalommal felelé: Hohó, ön jó tengerész, én jó cégfőnök vagyok. Oktalanság volna elárulnunk egymás célját, ugy-e Lorison kapitány? Kereskedelmi ügyekben legyünk titkolódzók.

Lorison úgy tett, mintha mitse értene abból. Arca legkisebb meglepetést sem árult el, hideg, kimért nyugalommal jegyzé meg: Nem értem önt.

— Annál jobb. Keresse föl miss Ellát, őt talán jobban megértheti. Szereti önt, és én, St. Geogra mondom, elfogadnám önt vőműl!

Lorison mitsem felelt. Fölvette kalapját, Mr. Flottelnek kezét nyujtá s egyenesen a miss szobájá felé tartott. Menetközben a szobaleánnyal találkozott, ki őt a misshez vezeté.

Miss Ella gyönyörű teremtés volt. Üde, piros arcával, nagy, fekete szemével; és ami legsodálatosabb: kimondhatlan szenvedélyes volt. E szenvedélyességtől félt Lorison leginkább, mert a miss társasága előtt sem fékezé magát. Szerette a kapitányt, egyedül hideg nyugalmaért és szembetűnő alakjáért.

Midőn megpillantá Lorison, elébe futott, karjaiba zárta, megcsókolta őt s mondá: Kezdem feledni önt. Csoda, hogy eljött! Menjen, rossz ember! Aztán, mintha megjádt volna a kimondott szavak értelmétől, halkán rebegé: Nem-nem! Én örökre megszeretém az első perc óta!

Hirdetési árak:
 Egész évre 4 frt.
 Félévre 2 frt.
 Negyedévre 1 frt.

Megjelenik a lap hetenkint
 vasárnap, egy ivon.

E lap szellemi részét illető
 közlemények a szerkesztő-
 séghez, a pénzküldemények
 a kiadó-hivatalhoz külden-
 dők.

Szentési Lap.

Vegyes tartalmu hetiközlöny.

Hirdetési árak:
 A három hasábra terjedő
 petitorsórt egyszerű hirdetés
 nél 18 kr., a két hasábosért
 12 kr., az egy hasábosért
 6 kr. számítottatik.
 A „Nyilt-tér“-ben a három
 hasábos petitorsórtatásdíja
 15 kr. o. é.
 Bélyegdíj minden egyes be-
 igtatásnál 30 kr.
 Bérmentetlen levelek nem
 fogadtatnak el.

Előfizetési fölhívás

„S Z E N T E S I L A P”

hatodik évfolyamának második negyedére.

Előfizetési ár:

Egész évre 4 frt.
 Félévre 2 frt.
 Negyedévre 1 frt.

A kiadó-hivatal.

A révben.

Sokszor kongatjuk a harangot hiába! Csakpung valamely ügynek kedvéért olyan lármát, hogy mindenki meghallja, csak az nem, akinek kellene. És ránk nézve mindenesetre kevésbé vigasztaló, vagy bátran elmondhatjuk: boszantó, ha az ügy, melyért harcolni sikra szállottunk, kicsinyes okokból akad fönn és szenved hajótörést.

De amint egyrésztől boszant a fölsülés, másrésztől kedves elégtételt nyújt, ha azt, miért meggyőződésünk egész erejével léptünk sorompóba, egy vagy más részben siker koronázza. Ne vegye tehát senki szószaporításnak, hogy most olyan közügyről írunk vezéreiket, mely jóformán befejezettnek mondható, vagy tehát éppen azért írunk róla, mert be van fejezve.

A helybeli jótékony nőegylet sok éven át tett fáradozásai után most kezdi szedni a gyümölcsöket, midőn az oly régen közszükséggévált kisedóvodát sikerül fölláttatania. Félév óta folytonosan foglalkozik lapunk majdnem minden száma a nőegylet működésével és ezzel kapcsolatban a kisedóvoda ügyével, ezen egész idő alatt lépésről lépésre, nyomról nyomra kísértük

azt a fejlődés minden stadiumán köröszkül, és így nem lesz szükség arra, hogy ez alkalommal részletekkel foglalkozzunk. Elég lesz elmondanunk, hogy a kisedóvoda legkésőbb június elején okvetlenül megnyilik és hogy tehát ismét szaporodott egygyel azon intézeteink száma, melyek hivatalva vannak a népnevelés javítása és népszerűsítése által jótékonyan hatni nemzeti életünkre.

Csak hogy még az óvoda tényleges működésének megkezdésével sem értük el célunkat. Azt a célt, hogy ez az intézet úgy felelhessen meg föladatának, amint kívánatos volna. Ha azt akarjuk, hogy a nőegylet valósággal meg legyen elégedve mindnyájunk érdekében befejezett munkájával, ha — más szóval — életképessé, virágzóvá akarjuk tenni ez új intézményt, támogassuk azt tőlünk telhetőleg.

Támogassuk az által, hogy igénybe vesszük. Barátkozzunk meg idejekorán ez eszmével és küldjük gyermekeinket óvodába. A csekély kiadás, melyet így gyermekeinkre fordítunk, százszorosan kifizeti magát.

Nem lehet célunk itt részletezni azon jótékony befolyást, melyet az óvodák a nevelés tekintetében gyakorolnak, csak azt jegyezzük meg röviden, hogy egyéb nyereség hiányában már az is elég, ha a gyermek, még mielőtt képes volna elemi iskolai oktatást elsajátítani, már foglalkozáshoz, főképp pedig renhez szokik.

És ime, kényelmes alkalom nyilik mind ezekre. Ha fölhasználjuk, a magunk előnyére tesszük, ha pedig mellőzzük, hálátlanság bűnébe esünk. Hálátlanság bűnébe szemben azokkal, kik semmi áldozatot sem kíméltek sokszor hangoztatott kívánságunkat teljesíteni.

Mi reméljük, hogy Szentés város közönsége

nem lesz hálátlan a nőegylet buzgósága iránt már csak azért sem, mert a kérdéses ügy fontosságát és horderejét meg tudja érteni, az annak megvalósítására fordított fáradságot tudja méltányolni.

De sőt azt hisszük, hogy hálás leszen. Bizton föltesszük, hogy az eredmény meg fogja haladni a nőegylet legmerészebb várakozásait. És ha úgy lenne, amit óhajtanánk is, akkor a nőegylet ismerni fogja kötelességét. Ezt az óvodát sem nyereszkesedési vágyból állította, hanem ellenkezőleg, előreláthatóan arra fordítja minden jövedelmét. Ha tehát az oly látogatottságnak örvendene, hogy a gyermekek száma arányban nem állana a kezdetben bérelt szerény helyiséggel, gondoskodva lesz nagyobb helyiségről s több személyzetről.

Bár legközelebb szükség volna rá! —d.

Az árvizveszély.

Hogy nem vezett kárba a hosszú fáradság, melyet az árvizveszély elhárítására fordítottunk, most már majdnem bizonyossággal merjük állítani. Városunkba visszatért a nyugalom, kiki saját dolgai után láthat, miután nem szólítja gátra a közveszély.

Gátjainkon ugyan még mindig szorgalmasan dolgoznak, de csak a Tisza-szabályozó társulat fogadott emberei. Nem dolgozni, illetőleg dolgoztatni a társulat részéről egy volna helyzetünk félreismerésével, mert hiszen még most is van olyan vizállásunk, vagy legföljebb 1—2 hüvelykkel alacsonyabb, mint amilyen a legnagyobb szokott lenni.

Rohamos apadást még mindez ideig nem tapasztaltunk, de a lassu apadás annál többet ér, mert természetes. Ma (csütörtökön) 22' 9 1/2" a vizállás.

A Szegedi állapotok megfoghatóvá tételére idézzük a „Szegedi Híradó“ szerdai számának következő sorait:

T Á R S Á G.

A K A L Ó Z.

Beszély.

Irta: Golenich Ferenc.

(Folytatás.)

Lorison kapitány febr. 3-án érkezett New-Yorkba. Midőn a hajó a kikötőben biztos állást foglalt el, kiosztá parancsait, s úgy, mint a hajón volt, tengerészöltözetben távozott. Egyenesen a hétel Imperialeba ment s egy pincért kiáltott elő, kihez így szólt: El fog küldeni a Flottel céghez, e névjegyet átadja a főnöknek, Mr. Flottelnek, míg e levelet a missisnek kell, hogy kézbesítse. Ha siet, husz perc alatt oda érhet, harminc percig várni fogom. Siessen!

A pincér távozott. Lorison kapitány a tükör elé ült, zsebéből kised dobozt vett elő, melyből szines folyadékot öntött egy vízzel telt edénybe s gyorsan megmosakodott, aztán a tükörbe pillantott. „Jól van — mormogá —, arcom mégsem oly halovány! A kis missis nem szereti azt, s én okvetlenül megakarom tudni, hogy az „Oceánia“ társaság honnan kapja legujabb szállítmányát.“ — Öltözékét rendbe szedte, kardját fölcsatolta, s derekán levő, arannyal átszótt széles övét összéb vonva, órájára tekintett. „Tizenyolc perc!“

Huszonöt perc múlva a pincér benyitott hozzá s mondá: Flottel ur várja önt!

— S a missis?

— Örtült a címzésnek, úgy látszik, ismeri a kézvonásokat.

Lorison tíz dollárt adott a pincérnek s egyszermind utasításul adta neki, hogy csakis egy berbernek van itthon, aki, ha eljön, várhat rá.

A Flottel cég ez időtájt a legismertebb társaság volt. Az „Oceánia“ társaságnak levén főnöke, a legkiválóbb tengeri kereskedéssel birt. Maga Robin Flottel szigorú, becsületes és pontosan határozott bankár volt, ugyannyira, hogy minden szava igaznak tartatott. Ez ember nagyon jól ismerte Lorison, ki egykor kapitánya volt. Midőn belépett, örömmel nyujtá neki kezét.

— Mintha föltett szándéka az volna, kapitány, hogy az évszakokra figyelmeztessen megjelenésével!

— Nem. Én tengerész vagyok, hosszú utat szoktam tenni, ez az egész.

— S miben lehetek szolgálatára?

— Csekélység! Nemde ön nincs összeköttetésben Angliával?

— Némileg! S miért kérdezi ezt?

— Kíváncsiságból. Azt mondják, hogy a spanyolok mostanában nagyon szerencsétlen hajósok.

Flottel ur cinikusan kezdett mosolyogni, aztán önérzettel mondá: Oh, az angolokról el lehet mondani, hogy csakis a tengerre születtek!

— Az amerikai angolokat érti ön?

— Nem egyedül! Korántsem egyedül!

Lorison a főnökre tekintett, aztán bizonyos kárörömmel mondá: Sok hajót vesztett pedig Mr. Flottel általuk!

— Igaz! Baleset, elemi csapás.

— Vagy céltalan, eszeveszett vakmerőség! Ezelőtt két héttel láttam egy hajót küzdeni a viharral, gondolom a „tengeri kigyó“ volt. Hajójukat elnyelte az Oceán, a matrózok csolnakokon menekültek. — Sok hajót és szállítmányt szokott ön elveszteni?

— Nagyon keveset.

— Az attól függ különben, hogy honnan szokta

ön szállítmányait kapni; a gyarmatok veszélyesebbek, mint a szigetek, elhiszi ön?

Mr. Flottel észrevette a cselt. Már tudta: miért kereste föl őt Lorison. Arca szinte megrándult a pillanatnyi fölfedezésen, s ilykép gondolkozott: „Ő ügyes hajós s ravasz kérdései vannak. Majd elárultam magam, de Braziliát el nem árulom!“ Aztán nem is kérdezte jöttének célját, csak trétás nyugalommal felelé: Hohó, ön jó tengerész, én jó cégfőnök vagyok. Oktalanság volna elárulnunk egymás célját, ugy-e Lorison kapitány? Kereskedelmi ügyekben legyünk titkolódzóak.

Lorison úgy tett, mintha mitse értene abból. Arca legkisebb meglepetést sem árult el, hideg, kimért nyugalommal jegyzé meg: Nem értem önt.

— Annál jobb. Keresse föl miss Ellát, őt talán jobban megértheti. Szereti önt, és én, St. Geogra mondom, elfogadnám önt vőműl!

Lorison mitsem felelt. Fölvette kalapját, Mr. Flottelnek kezét nyujtá s egyenesen a miss szobája felé tartott. Menetközben a szobaleánnyal találkozott, ki őt a misshez vezeté.

Miss Ella gyönyörű teremtés volt. Üde, piros arcával, nagy, fekete szemével; és ami legsodálatosabb: kimondhatlan szenvedélyes volt. E szenvedélyességtől félt Lorison leginkább, mert a miss társasága előtt sem fékezé magát. Szerette a kapitányt, egyedül hideg nyugalmaért és szemebetűnő alakjáért.

Midőn megpillantá Lorison, elébe futott, karjaiba zárta, megcsókolta őt s mondá: Kezdem feledni önt. Csoda, hogy eljött! Menjen, rossz ember! Aztán, mintha megjédt volna a kimondott szavak értelmétől, halkán rebegé: Nem-nem! Én örökre megszeretém az első perc óta!

A víztömeg, melyet a percsorai keresztöltés, a kötőrési szőlők, Sirohegy, a pusztaszeri és baksi majorok s a hármasi magaslatok határolnak, körülbelül 2 nsz. mértföldnyi területet foglal el; tehát egy kis tenger, melyet az igazi tengerrel a vízből kiszűrtült ültetvényfák, az összedült épületek tetői, egy-egy kútjém s uszó széna- és szalmakazalok különböztetnek meg. És az a tenger 18—20,000 hold termő-földet takar, melynek gyönyörű vetései dus aratással kecsgettek tulajdonosaikat. S e roppant nagy víz átlag 2—3 öl mélységű s egy öles a percsorai keresztöltés lábánál. El lehet képzelni, hogy ha egy szélvihar fölkorbácsolja e víztömeget, mily óriási hullámokat hány az. S el lehet képzelni, micsoda semmisség ehez az a két-harmadfél láb, amennyivel a fölemelt töltés a vízből kimagaslik.

És hullámsapkodások közt épült föl alig három nap alatt az a töltés, amely még akkor, midőn a hármasnál betört a víz, ugyszólván semmi sem volt; az a töltés, melynek hosszúságát kétezer ölnök mondják, de amennyinél aligha nem még több is lesz egy pár száz öllel.

Csak az, ki azt a tengert látja, s aki tudja, mi volt a percsorai ker. töltés a víz betörésekor, csak az képes megítélni, mily komoly veszedelem: ben forgott a Pallavicini-uradalom innesső területe is, és Algyő, Tápé, Szeged egész külső területe és Dorosma. Igen, Dorosma is. Ne hitatkozzanak a t. dorosmai urak az ő lejtőmérés adataikra; mert ez a víz, ha elszabadul, csuffá tesz minden régi szakvéleményt és hagyományos hitet. Nézzék csak meg azt a víztömeget, amely betört oly magas helyekre, mint a kötőrési szőlők, amelyeknek fele víz alatt áll; és gondolják ehez, hogy még ma is, a 11-ik napon, zuhogva ömlik be a hármasi szakadályon, és azt fogják mondani, amit előtük is bizonyára hitellel bírószerzők mondanak: hogy ha ez a víz ott elszabadul, nincs többé gátja Szegedig és senki sem képes megmondani, hol állott volna meg.

Hogy a Csongrádtól betóduló tenger víztömegnek emberi erő nem lett volna és még ma sem volna képes ellentállani a tiszai átvágások nélkül, az bizonyos; az a szerencsénk, hogy ez átvágások sikerültek s a nyílásokon annyi víz ömlött vissza a Tiszába, hogy a külső víz tulajdonságos földuzzadásának elejét vette. Ez átvágások egyikét, azt, amelyik a percsorai zsilip közelében van, láttuk. Ezt mondják a legsikerültebbnek. Ezen a víz egy hét óta folyton s most is nagy zuhogással ömlik ki. E nyílás eredetileg 60 öl volt, de a rohanó víz már körülbelül 100 ölnyire tágitotta.

Hogy a hármasi betörésnek hű képét nyújtuk, meg kell még említenünk, hogy a vizet nemcsak éppen a percsorai ker. töltéssel tartják, hanem tovább is, környöskörül az egész vonalon az alacsonyabb részeken mindenütt he-

venyészett, karókkal megerősített földhányásokkal állták útját, amelyeket folyton őriznek és erősítenek.

Különb. hétfőn délután egy bizottság vizsgálta meg a percsorai keresztöltést és annak állapotáról a lehető legmegnyugtatóbb jelentést tette. Hanem azért még mindig óvatosság szükséges Szegeden is. A vizállás apr. 18-án 23' 2" volt.

Vásárhelyen a Tisza 12-ig 3 lábat apadt, azután néhány napig ismét lassan kezdett áradni. A „V. K.” szerint még mindig nem lehet és szabad föl hagyni az erélyes munkával, ha minden eredményt kockára nem akarnak tenni. Szóval ugyanolyan körülmények lehetnek ott is, mint nálunk. A folytonos éberség kívánatos.

Levelezés.

Mindszenten, 1876. ápril 19.

Tisztelt szerkesztő ur!

A mult néhány heti izgalmas napokat nyugodtabb percek váltják föl, amennyiben vizünk, habár lassú, de rendszeres apadásnak indult. Ezen oknál fogva a vészbizottság is beszűntette a védmunkálatok iránti működését, annál is inkább, minthogy védgátaink oly állapotban vannak, hogy szakértők véleménye szerint az eddig észlelt legmagasabb vizállást is megbírnák, miután már azon hiányok, melyek a „hármasi” gátszakadás következtében beállott rohamos apadás folytán történtek, kijavítottak.

Jelenleg a kár- és költség fölvétele van folyamatban, melynek eredményétől előre félünk. Hozzávetőleges számítás szerint a költség 12 ezer frt körül van, de lehetséges és nagyon valószínű, hogy többre rug.

Az ugynevezett „elejei” földekre kiszabadult vizet vízemelő gépekkel akarjuk onnét kivenni. Bár lenne sikere, mert akkor több száz holdra menő földet legalább tavasziakkal vetetnénk be.

Nagy az aggodalom az uradalmi tiszték között: lejön a gróf. Tanakodnak: hogyan kellene legjobban informálni, hogy haragját magakra ne vonják. Bizony pedig, ha egy kissé körültekintő lesz ő méltósága, bajos dologgá válik magukat teljesen tisztázniok. Az uradalmi bérlők pedig küldöttségileg fogják kérni a gróftól a haszonbér elengedésére. Reméljük, hogy szíve a pusztulás láttán megindul, s jótéteményeinek örökzöld koszorújába egy hervadhatatlan ágat tűzendő, kegyes, el-elnező leend s nem fogja bérlőit teljesen tönkrejuttatni. Ezt pedig annál is inkább reméljük, mert a kiöntés folytán az uradalom által művelt földekből csakis a levelényit borította el a víz, az elöntött többi földterület pedig a haszonbérlek kezeiben volt, kivéve a nagy területű kaszálót.

A vész idején mindig azért imádkozánk, hogy eső és szél nélküli száraz napjaink legyenek, most meg a szárazságtól félünk. Jó is volna egy kis eső szomszagos földeinkre, mert a tavasziak nagy része, amit nagy ügyel-bajjal elvetettünk, még ki sem kelt, a másik része pedig már sárgul. Nem is kell még más, mint a vízveszedelem után aszály, akkor aztán koldustarisznyát

akaszthatunk vállainkra s mehetünk boldogabb hazába, akkor már úgy is eladósodott népünk koldussá lesz, s hogy melyik kormány fogja helyrehozni államháztartásunkban az egyensúlyt, azt bizony nem tudom.

Színészeink is elpárologtak jobb tanyát keresni. Itt bizony üresen maradt az erszényük. De nem is lesz abban seholsem, mert még azt sem érdemlik meg, hogy szállást adjanak nekik. Nem csak hogy az igazgató kivételével mindannyian kontárok voltak, hanem a közönség irányában tanusított eljárásuk is az aljassággal párosult. Nem is sajnáljuk mi őket, csak azt, hogy a kisedővoda javára tervezett műkedvelői előadással együtt magát a kisedővodát is elsöpörte az árvíz. El kellett halasztanunk boldogabb időkre.

Azon reményben, hogy jövőre több jóval szolgálhatok az olvasó közönségnek, maradtam tisztelettel: —1.

Tisztelt szerkesztő ur!

Becses lapja folyó évi 14. és 16. számában csekély személyemmel méltóztatott foglalkozni; az ottani reám vonatkozó közleményekre válaszként ez:

Nem irói viszketeget az, mi arra ösztönöz, hogy egy fővárosi lapnak tudósítója vagyok, hanem tudósítok a célból, hogy némely közérdekű — városunkban szerepelt — körülményről a vidék közönsége is tudomást nyerhessen.

Mint tudósító nem céloz senki kegyeit keresni, — senkit — meg nem érdemelt — dicsérettel elhalmozni, mint ön azt lapja f. é. 14. számában sejtetni engedte.

Lapja folyó évi 16. számában irt — reám vonatkozó — közlemény lényegére nézve megjegyzem, hogy a „22 láb” szó csak boszantó sajtóhiba, mely csak szerkesztő ur figyelmeztetése folytán jött tudomásomra, s mire e sorok lapjában megjelennek (s közzétételét ezenel kérelmezem is) már az a „Nemzeti Hírlap” utján ki leend igazítva a helyes szöveg szerint 23'-ra. — Így tehát 23' 9"-et írva, nem tettem oly baklövést, minőnek ön azt nagyító üvegen nézte, mert e hó 15 én d. e. 10% órakor, mikor leveletem irtam, az valóban annyi volt, s egy hüvelykkel sem több, miről a helyszínen szereztem magamnak meggyőződést.

A „hármasi” gátszakadásáról szóló tudósítást, — mint azt az illető helyen meg is jegyzém „hír szerint” irtam. Szerkesztő ur tehát, ki szíves volt tudósításaim figyelemmel kísérni, — ha elfogult nem lett volna, észrevehette volna, hogy azt nem mint biztos tényt jeleztem, illetőleg hogy az elöntött területet nem határozott nagyságban fejeztem ki.

Azon sohajára, hogy nagy időkben „mindenki” beáll hírlap-tudósító, megjegyzem, hogy itt szerkesztő ur legkevésbé gondolhatott reám, miután nem nagy időkben is többször megtörtént, hogy saját lapja részére kért tőlem, kit most lelkiismeretlen tudósító, tart, különféle tudósításokat, s én azokat lapja részére át is szolgáltatam. — Szentesen, április 18-án 1876.

Purjesz Ignác,
mint a „Nemz. Hírl.” tudósítója.

Lorison pedig kardbojtjával játszott és gondolkodott, csak olykor nézve föl a leányra. Lelkében Georgine éit, látta őt búsulni, szeméit könyekben úszni, és ilyenkor a világ minden hölgyeinek halott volt.

A miss pedig hozzá hajólva kérdé: Miről gondolkodik, Georges?

— Gondolkoztam? Meglehet. Mióta önt szeretem, miss, félek a tengertől.

— Maradjon itt nálam!

— Nem lehet. Mit is gondol? Köztünk házasság nincs, s én gyűlölöm a világot balitéleteivel együtt.

Miss Ella a kapitány elé állott, arca kipirult s határozott hangon mondá: S ha én akarom, követelném? Hiszen szeretem önt!

— Lorison rettenetes nyugalommal felelé: Tudom, hiszem. Egykor egy könyv akadt kezembe, olvasni kezdém, s mit gondol miss, mit irt önökről Euripides?

— Beszélje el, kérem!

— A nő életét azzal tölti, hogy csakis önszívébe tekint. Valóban önnök, Ella, legnagyobb szerepe a szerelem. Nagyon szenvedélyes.

— Ön tett azzá! Ha nem volna távol tőlem, nem fokozódnék szenvedélyem. S még meg sem esőkol?

— Tengerész vagyok, nem félek a vihartól sem, de a szenvedélytől igen. Legyen tehát nyugodtabb. Azt mondja, hogy távol vagyok? Igaz. De miért nem kéri azt is, gondolok-e önmre, miss Ella? De hagyjuk ezt! Az ön atyja, Mr. Flottel egy hajót akar reám bízni, melyben nagyértékű tárgyakat kellene New-Yorkba szállítani. Azonban azt akarnám tudni: honnan? Nem mondaná meg azt ön nekem? Nem értem, minek volna a titkolódzás, mikor úgy is nőm leend.

Miss Ella csudálkozva tekintett a férfura, s von-

tatva mondá: Nagyon tudom, atyám megtiltotta erről szólani! S ha megmondanám: ön bizonyosan elhagyna engem a tengerért.

— Meglehet!

— Ne tudjon hát semmit s maradjon!

— Elfeledé, hogy nekem is van hajóm?

Miss Ella ajkára harapott, majd Lorison mellé ülve mondá: Mikor lesz már könyörületesebb? Megölnöm, Lorison, csak azért, hogy másra ne tekinthessen! Nem foghatom meg: hogy lehet egy ember ennyire hideg.

— Mondám: szeretem önt. A sóhajozás nem illő férfuhoz. Jól van, el fogok önhöz egykor jönni, talán jókedvvel, de most elmegyek, utazom.

Miss Ella megrendült. Megragadá a férfi kezét s csaknem magán kívül rebegé: Nem, ön nem megy Braziliába! Atyám tudja szerelmünket, ő nem kívánhatja azt!

Lorison tudott mindent. A nő szerelmében atyját árulta el. Most már a kapitány nyugodtan ölelte Ellát keblére, s csaknem kéréleg mondá: Legyen mérsékelt, én a Sandvich szigetekre hajózom. Ha visszatérek, ön, miss Ella, nőm leend. Jól van így?

— Ugy-egy Georges, én imádni fogom azt a percet, mely visszahozza. (Folyt. köv.)

ÁRVIZES HUSVÉT.

(Loeologikai tanulmány.)

Még korántsem tudjuk: van-e jogunk örülni a fölött, hogy tulesünk a bajon, és már is kedvünk kerekedik tréfálni, nevetni. De az a tudat, hogy közel és távol eső szomszédainkat milyen keményen sújtotta a sors, nem kelt bennünk akkora fájdalmat, hogy alkalmat ne vennénk a kiállott négy heti böjt után egy kis farsangot csinálni.

Bizony keserves böjt volt az az árvizes néhány hét! Nyugalmunk, kényelmünk és jókedvünk megszünt volt, minden percünket az óriási veszély, illetőleg annak elhárítása vette igénybe. És mikorra a Tisza vize apadni kezdett, mikor már szinte boszantott a szárazság és a víz esése után esővizet ohajtottunk, beköszöntött a husvét ünnepe, meghozván sokaknak a szentelt vizet.

Furcsa dolog az, hogy amitől még csak egy hét előtt remegtünk, ugyanazt ohajtsuk bárminő alakban. Pedig, ha számítás tennék, kiszülne, hogy Szentes városában alig kerül leány, ki árvizet ne imádkozott volna le magára a husvét alkalmából.

Ime, a világ folyásának visszás jelenségei! Az apák négy héten át küzdöttek minden erővel a víz ellen, a gátemelésben izzadtak annyi vizet, amennyi normális körülmények közt elég lett volna áradásnak, és ugyanazon apák leányai egy héttel később minden áron vizet kívánnak. Igaz, hogy ők is emeltek gátat a víz ellen; egy kis kendő, melyet kecsesen forgatnak, úgy veszi ki magát a praktizált kezelés által, mintha a félve ohajtott elemtől óvni akarnák rózsás arcaikat, de ez utóvégre csak a „tessék-lássék” kedvéért történik. Valósággal nem örülne annak egy leány is, ha a locsolódó fiatal ember sajnálná tőle a fáradságot, hogy derekasan megáztassa úde arcborét.

Az még különben megjárja, ha az uri fiatalság egy kis üvegecske illatos keverékkel valamennyi ismerősét végiglocsolja. Egy-egynek nem nagy adag jut belőle. No meg holmi „eau de Cologne” vagy hasonló, illatos víz száraz ünnep idején sem éppen szokatlan kisasszonyaink előtt. De bezzeg megfelel egy becsületes árviznek, ha 3—4 gatyás legény beállit a gazdúrám udvarára és a Sárít vagy Jucit kirántva a kut mellé,

Nem érzem szükségét annak, hogy olyan emberek (?) irányában, minő Purjesz ur, lovagias legyek, és így eleve ki kell jelentenem, miszerint levelét éppen nem lovagiasságból közlöm, hanem azért, hogy hírlapírói pályáját, legalább itt, méltóan fejezze be.

És ha nincs helye a lovagiasságnak, még kevésbé lehet szó arról, hogy én P. I. urnak a „Szentesi Lap“ nevezett számaiban reá vonatkozólag megjelent közlemények lényegére tett megjegyzéseire csak egy szót is vesztessék. Hogy nemcsak jogom, de kötelességem volt a „N. H.“-ban megjelent szentesi tudósításokra azt mondani, amit mondtam, annak megítéléséhez P. I. ur keveset ért.

Hanem igenis tartozom neki azon kijelentéssel, hogy meg szoktam nézni azokat, kiktől lapom számára közleményeket kérek. De ezzel a kijelentéssel együtt föl kell említenem egy bűnömöt is, azt t. i., hogy egy beszélyt közöltem nem régen Purjesz Ignác ur fordítása gyanánt, melyet a benne hemzsegő mondattani és helyesírási hibák miatt — úgy szólván — az első betűtől az utolsóig magamnak kellett újra fordítani. Jobb volna tehát, ha P. ur a toll helyett egyelőre a nyelvtant forgatná!

Utólagosan bocsánatot kérek az olvasóktól, hogy a lapnak bármily kis részét is ilyen polemiával kellett igénybe venni, de nem akartam fölidézni azt a vádat, hogy a szerkesztőt saját lapjában nem lehet megvádolni. Vegye különben Purjesz ur ez alkalommal tudomásul azt is, hogy másodszor nem igen lesz benem hajlandóság leveleit még csak el is olvasni.

Szerkesztő.

A nagy világból.

A bécsi vámtügyi és a bankkérdésbeni alkudozások még mindaddig nem nyertek teljes megoldást; mint a „Nemz. Hirl.“-nak Bécből távirják, ott f. hó 19 én d. u. 2 óraker 5 Főlsége a király elnöklése alatt megkezdődött a közös értekezlet s tartott 1/2 7 óráig. Jegyzőkönyvet nem vezettek, tehát határozatot sem hoztak. Valószínű, hogy még egy értekezlet fog tartani 6 Főlsége elnöklése alatt.

A kormányhoz közel álló lapok közül a „P. Ll.“ látja legrózsásabb színben a helyzetet. Biztos reménye van oly eredményre, „mely mindkét fél közös érdekének megfelel,“ — ami a valóságban, a vámkérdésre nézve lehetetlen, miután ebben Magyarország érdekei kiegyenlíthetetlen ellentétben állanak Ausztria érdekeivel, a bankkérdésben a magyar követelések teljesen absolute, semmi ellentétben nem áll az osztrák állam érdekeivel, de a vámkérdésben tűz és víz vagyunk. Ami Ausztriát táplálja, az a mi életerőnköt emészti. Itt tehát a két állam „közös érdekeiről“ beszélni, frázis. — Az „Ellenőr“ már komolyabb színben látja a világot:

Mi lesz az eredmény, azt még nem tudja alkalmasint senki, de a tisztességes kiegyezés valószínűsége eléggé kedvezőtlenek a jelek, azt gyanítja mindenki. Már pedig nem tisztességést hozni haza elfogadás végett, olyan kísérlet lenne, amelyre mi a Tiszakabinetet nem tartjuk képesnek, s amit az ország és — hiszünk — az országgyűlés kárhóztató ítélete utasítana vissza. A nemzetre nézve ez a hét mindenesetre a legkomolyabb válság hete; s ezt a tényt leplezgetni nem szabad, mert szembe kell nézni minden eshetőséggel.

egy-két-kilenc vödör vízzel avatják föl az eladók sorába.

A másik ellentét abban nyilvánul, hogy az uri fiatalság piros tojásokat kap vizes látogatásai jutalmául, a mokány legények pedig egy kis szeszes italt. És hogy kijózanodik a diadalmi utra indult Lajos urfi a kapott tojásoktól! Elindulóban azt gondolta: lesz hódítás. Csatlakozott. A szerzett piros tojások egyikén sincs kimetszve a győzelem jelképe: egy törrel átszurt szív. Pedig ez volt a cél, nem az, ami megtörtént, hogy a szeszes viz fogytán van, és még csak egyetlen szívet sem visz haza zsebében, ami korántsem bizonyítja, hogy az idei locsolódásból mások sem tudnának egy-két jó szívvvel adott tojást fölmutatni.

Háladatosabb ennél a másik osztály szerepe, melyet pálinkával traktálnak. Valjon itt hogy jelképezik a szerelmet? Azzal talán, hogy a kiténtetett nagyobb adagban kapja a szeszes?

Akárhogy legyen, a vizért cserébe nyújtott pálinka megteszi hatását. Minél tovább halad a rettentő sereg, annál kegyetlenebb műveleteket visz végbe. És minél nagyobb tömegben használják a vizet, annál kevésbé kellett már magát a pálinka.

A végeredményt tekintve azonban mindegy: ki mit kapott a locsolódásért jutalmul. Az az elégtétel, hogy a hagyományos szokások fölújítása révén kellemes napot töltsünk, mindenesetre megvan itt is, ott is. No meg ebben az évben még ezen kívül azt az elégtételt is nyertük, hogy nem előzött meg bennünket a locsolódásban Tisza urfi (nem a miniszterelnök). Hála isten, hogy nem tette, mert különben a viszony husvétii passiónkat is elfeledtette volna velünk.

K.—

Mint mult számunkban említettük, Szerbiában, egy ottani lap szerint, a háboru elkerülhetetlennek látszott. Az ottani helyzet mikénti állását megismertető, a „N. Hirl.“-nak nándorfehérvári tudósítója leveléből veszszük át a következőket:

„Egy önkénytelen művészi pauzát kell följegyeznünk. A jelen perc élénken emlékeztet azon utasra, ki bátran előre nyomul egész az örvény széléig, itt pedig, midőn a salto mortálét meg kellene tennie, elveszti bátorságát, megáll, és középutat keres az ész, okosság és a vakmerőség között.

A fegyverkezés, amennyire Szerbia üres pénztárai segélyével lehető volt, bevégeztetett; maradt ugyan még e tekintetben sok mindenféle kívánni valónk, de meg kell elégednünk azzal, amink van.

A hadosztályok készek az indulásra. A fejedelem szárnysegédei teljesítették a nyert parancsot és harcász állapotba helyezkedtek. A törzskar parancsot kapott, hogy készüljön el az indulásra. A főhadiszállás Cuprijában lesz, mely helység egyenlő távolságban van a két esetleges harcétértől. Ezen pont igen fontos, mert Nis és Belgrád között középen fekszik, és a Stambulba vezető nagy országutat dominálja. Ezen városban minden előkészület megtétt a fejedelem hadiszállásának elhelyezésére. A dandároknak — 18-an vannak — megparancsoltatták, hogy gyűljenek össze kerületeik központján. A nándorfehérvári dandár valószínűleg már e hó 18-án fog a nisi határ felé indulni. Nagy falragaszok hírtul adják a nemzetörségnek, hogy tagjainak nem szabad lakhelyüket elhagyniok. Annnyira vagyunk, hogy megesküdhethetnek az ember, hogy a legközelebbi napokban meg fogják izenni s azonnal meg is kezdeni a háborut. Ekkor egyszerre megnyulik és elfordul „hét vezérünk“ arca. Valami váratlan történik: egy művészi pauza áll be.

Mi okozta ezt? Melyik jótévő istenség nyult az események kerekébe, hogy a világtörténet menetét föltartóztassa? Nálunk mindenféle kifogással felelnek e kérdésre. A talány megoldása azonban igen könnyen megtalálható e két szóban: nincs pénz!

A törökök a szerb határokon szintén nagy előkészületeket tesznek; az ugynevezett Timock határon 8000, Jastrebac átellenében 2000 ember áll; Prokupljában egy önkényes török ezred alakult; a nisch-alexinaci vonal már erősen meg van szállva s szerbeknek az átmenetel teljes lehetetlen; a drinai határvonalat hasonlóan most szállják meg a törökök. A porta egyelőre csak védelmi előkészületeket tesz, melyeket azonban támadóra is át fog változtatni.

A fegyverszünet Hercegovinában véget érén, ismét megindultak mindenféle az ellenségeskedések. A lökést erre Trebinje alól adták meg, a honnan, mint Ragusából távirják, mult szombaton reggel ágyudörgést hallottak. — Mint hiszik, a fölkélok Petkovich és Vukalovich vezetése alatt fölhasználván a török örségnek Trebinjéből Gackóba történt átvonulását, támadást intéztek Trebinjére.

Boszniaiban mintegy 10.000 főre megy a fölkélok száma s szándékuk oda megy ki, hogy mindezek előtt Bisca várát kerítsék hatalmukba s azt továbbbi működéseik központjává tegyék. — A boszniai törökök egyelőre arra szoritkoznak, hogy a különböző községeket körülzáncolás által biztosítsák, mivel a terbe vett török népfölkelés szervezése és fölfegyverzése még heteket vesz igénybe. A porta eddig 1200 nizam katonaságot küldött Boszniaiba.

Helyi hírek.

* A kisdédóda mint vezércikkünkben is említjük, június elején megnyílik egyelőre Sonnenfeld Sámuel ujonnan épült házában, melyet a nőgyelet két évre kibérelt. Egy, az előmunkálatok teljesítésére kiküldött bizottság lépéseket is tett az óvó, esetleg óvónő fölvételére nézve, kinek már május hó közepén el kellene állomását foglalnia, hogy az óvoda berendezése körüli teendőkbek mint szakértő működhessek. Végre tehát eredményre jutunk!

* A jótékony nőgyelet f. hó 28-án tartott választmányi gyűlésének nevezetesebb határozatai a kisdédóvoda ügyére vonatkoznak, melyekkel más helyen ismertettük meg olvasóinkat. Itt csak azon örvendetes körülményt akarjuk fölemlíteni, hogy a nőgyeletnek eddigelé 158 rendes és 39 pártoló tagja jelentetett be.

* A katonaság, mely az árvízveszély egész ideje alatt igen jó szolgálatokat tett az által, hogy a vészbizottság és egyes tagjai parancsainak nyomatékot, sokszor érvényt szerzett, pénteken hagyta el városunkat, miután — úgy látszik — nincs rá többé szükségünk. Szívesen jegyezzük föl, hogy a katonaság híven és pontosan teljesítette kötelességét a nélkül, hogy a legkisebb alkalmatlanságot is szerzett volna akár a közönségnek, akár egyeseknek, kiknél be volt szállásolva. A város e szolgálatok megjutalmazására a legénység

minden tagjának két-két forintot ajándékozott, az itt állomásozott tiszteknek pedig köszönetet mondott tanúsított erélyességükért.

* Ismét pezsgő élet uralkodik a városháza hivatal-helyiségeiben. A vízveszély idején a Tisza partján tartózkodott hivatalnokok ismét kezükbe vették a rég odahagyott tollat, hogy kipótolják néhány heti, kénytelen mulasztásaikat. Akad is mit tenniük elég. De legtöbb dolog vár mégis azokra, kik a vízveszély folytán tett óriási megrendelések iránti számoszkodást fogják teljesíteni. Nagy munka lesz kiszámítani: mennyi adósságot csináltunk pár hét alatt, de mindenesetre nehezebb lesz még ennél is a fizetés kérdéseinek megoldása.

* Az általános ipartársulat, melynek alapszabályai pár hét előtt érkeztek le a miniszteriumtól a jóváhagyási záradékkal ellátva, jövő vasárnap tartja alakuló közgyűlését. A gyűlés helyét és óráját jövő számunkban közöljük. Ez alkalommal azonban meg kell emlékeznünk egy igen kellemetlen hírről, mely a lehető legrosszab színben tüntetné föl iparosaink állapotát, ha igaz volna. Azt beszélik ugyanis, hogy több olyan iparos, ki az általános ipartársulat tagjainak sorába beirtatta magát, most ellene van a rögtöni alakulásnak, mert az üzlet-pangása miatt még a tagdíjakat sem volna képes fizetni. Ez a hír vagy egészen alaptalan, vagy olyan törpe kisebbség véleménye, hogy számba sem jöhet, mert azt nem hihetjük, hogy az ipartársulat alakulásának, ha már annyi fáradságot fordítottunk rá, az állna utjában, hogy vannak egyesek, kiknek nehezkre esnék most még 2 frt tagdíjat is fizetni. Meg kell egy kissé erőltetni is magunkat, mikor egy olyan rég nélkülözött eszme kiviteléről van szó, minő az általános ipartársulat.

* Krecsányi Ignác jelenleg Sátorja-Ujhelyen működő szintársulata, mely ahol eddig megfordult, mindent kiérdemelte a közönség és sajtó tetszését, május hó közepén Szentesre jön. E társulat, mint értesülünk, drámákat, népszínműveket, vígjátékokat és operetteket egyaránt ad, és minden szakmakör jól van betöltve. A személyzet 25 tagból áll, kik közül két elsőrendű operette és népszínmű-énekesnő: Krecsányiné: Kiss Veront és Szentesy Vilmát említjük föl. A szintársulat teljes névsorát jövőre fogjuk adni, de előre is ajánljuk e színgazgatót a közönség figyelmébe mint olyan, ki mindenfelé elismerést tudott magának kivívni.

Értesítések. Asztalos Balogh Mihály örökösök földjéből, Pap Lajosnak 14 hold földje van legeltetésre kiadó. — Kiskoru Sarkadi Nagy Mihály házában egy külön laképület van haszonbérbe kiadó; értekezni lehet Sarkadi Nagy Ferenc gyámmal. — Sarkadi N. Ferenc nyári legelőre jóságot vállal a terehalmi pusztára. — Nagy Áron IV. t. 5. sz. házában egy boglya széna van eladó. — Az izraelita hitközség iskolája tejeének kijavittatását elhatározta, mire nézve az árlejtés f. év ápril hó 25-én d. e. 9 óraker a hitközség gyűltermében fog megtartatni; a föltételek a jegyzői hivatalban megtekinthetők. — Akik a kötönyi pusztára marhákat akarnak hajtani (az ökörnek dbját 5 frtért más marhának dbját 4 frtért), azok Kiss Pál I. t. 168. sz. házában jelentsék magokat. — Szűcs Dániel bognármesternek a kisháton 5 részlet földje van apró vetemények alá kiadó. I. t. 233. h. sz. — Antal Jánosnak a vekerlapon két hold lucernája nyári használatra haszonbérbe adandó. — Kulinyi Bernátnak a földön réten egy hold lucernája nyári használatra haszonbérbe adandó. — Seres Lajos boltihelyiségét a piactérről. Gombos Károly házához, az ugynevezett lutrisboltba tette át. — Özv. Seres Dánielnek takarmánynak való árpaszalmája van eladó. — Ifj. Nyiri József 180. sz. a. házában magános egyén részére egy utcára nyíló sarokszoba haszonbérbe kiadó. — Kiss Albertnek felsőréti 8 1/2 hold jóminőségű hereföldje nyári használatra kiadó. Értekezhetni: III. t. 424. szám alatti háznál.

Irodalom.

* A „Magyarország és a Nagyvilág“ f. évi 16-ik száma a következő változatos tartalommal jelent meg: Szöveg: Agnus dei. — Isten háta megett. Beszély a palóc nép-életből. (Tólvölgyi Titusz) Enid. Király idyll Tennysontól. (Csukási József.) Egy háromszáz éves dráma. (Ifj. Szinyei József.) A fővárosból: Tavasz a gomblikban (Porzó.) A tizenkét hónap. IV. április. Különfélék. Sakkföladvány. Szőrejtvény. Szerkesztői üzenetek. Rajzok: Agnus dei. Husvétii üntözés falun. Judás csókja. A Szent ír temploma Jeruzsálemben. Szent Péter temploma Romában A „M. o. és N. V.“ előzetési ára félévre 5 frt, negyedévre 2 frt 50 kr. (Kiadóhivatal: Athenaeum-épület.)

* Az „Uj Idők“ című kedvelt hetilap (divat-tárcával) 16-ik száma a következő válogatott tartalommal jelent meg: „Sic itur ad astra.“ Borostyáni Nándortól. — „Anyám siralmán.“ (ered. költemény) Alföldi Rónától. — „Don Carlos Oruandes.“ (eredeti elbeszélés) Vértessy Arnoldtól. — „Heine-ből, Komjáti Jenő. — „Jinkinsson párbajai“ (A „Baily's monthly magazine“ után), S. E. — „Az európai társadalom korszakai.“ Váry Gellértől. — „Ha...“ (tárca-vers), Dengi Jánostól. — „A feskők hazája.“ Farkas A. től. — „Távüregnyezés bonyodalmakkal.“ R-y. — Irodalmi, társadalmi és művészeti hírek. — A boritékon: Fölvívás, divattárca, Hymen, számréjtvény, betűtalány, szikrák, a szerkesztő nyílt válasza, vegegyesek. — Szerkesztő: Benedek Aladár. — Az „U. I.“ előzetési ára: negyedévre 2 frt 50 kr., mely összeg a kiadó-hivatalhoz (Budapest, Ország-ut 45. sz. II. emelet, 24-ik ajtó) küldendő.

Üzleti tudósítás.

(aprilis 20-áról.)

(R. M.) Örömmel várhatunk fizet tekintetében is jobb jövőt, mintán a vízvesztély, mely még rövid idő előtt igen nagy aggodalmakat okozott, immár majdnem elhárítottak mondható és eddigelő megkímélte határunkat. A vetések állása jó termésre nyújt kilátást.

Mai hetipiacunkra jelentékeny mennyiségben szállítottak különösen árpa és kukorica, melyek az alatt jegyzett árak mellett nagy részben el is keltek. Buzát ezuttal azért nem lehetett vásárolni, mert egy-két kereskedő, hogy jóformáú megrakott hajóik terhet kiegészítsék, fölszigázták az árakat.

Árak:

Jobb minőségű árpa 5-5 frt 20 kr.
Csak most morzsolt kukorica métermázsája 4 frt.

Különfélek.

* Husvétii ajándék. Bánfalván a legközelebbi napokban Török Istvánné három ép, egészséges fiúgyermekkel lepte meg férjét.

* Az „Oroszáza” írja: Községünkben egy csizmadia hitevérséggel összeszóalkozott; a szót tett követte s egy kissé biz ő kelme eldögönyözte oldalbordáját. Az asszony zokogását azonban annyira szívére vette, oly felette bántotta lelkiismeretét gyöngédtelensége, hogy elkeseredésében kétszer döfte kését saját mellébe. A kés azonban nem volt valami éles s így annak köszönheti, hogy tettének komoly következménye nem lett.

— Gyilkosság és öngyilkosság. Szakács Sándor honvédelmi miniszteri segédhivatali aligazgatót, kit csapás-csapás után ért. Néhány év alatt nejt, három nagy gyermekét veszítette el, 13 éves fiával évek óta leírhatlan nyomorral küzdve, folytonosan beteg volt, f. hó 18-án reggel lakásán (Budán) halva találták, szén-gőzzel oltotta el a két nyomorral telt életet. Amugy is csekély fizetéséből, mely uzsorások által mintegy 6000 frt erejéig volt leltíva, s így havonként csak 25 frt huzott, nemcsak gyógyszereket, de még száraz kenyert sem vehetett. A legnagyobb inségre jutván, minden lealacsonyító eszközt fölhasznált megélhetésére, alárendelt hivatalnokoktól koldulva kért néhány hatoson tengődött,

s midőn már látta hogy a folyó hó 18-ára kitzött árverésen utolsó ingóságaitól is megfosztatik, s hogy koldusbotra jut, határozta el magát a véghezvitt iszonyu tett elkövetésére. Két levelet, egyet a honvédelmi miniszterhez, a másikat Adonyi Károly kartársához címezve találtak lakásán. A hullák a szt. Rokus-kórházba szállították.

— Rablás. A belügyminiszter körözüvényt intéz az ország valamennyi hatóságához, melyben a zemplén-megyei, lasztoméri illetőségű Fialkovic Vendel házába m. hó 28-án éjjel betört 4 rablót nyomozni renéeli, kik 4000 ft értékben ékszereket s ezüst házi eszközöket raboltak el. A rablók Lasztomérből Somogy felé mentek; ezen község alatt a lasztoméri mézáros éjjel lakodalomból hazafelé menve találkozott négy emberrel, kik egy szekér mellett az uton álltak. Posztóruhás embereknek nézte, megszólította őket tót nyelven, hogy honnan valók? ezek tótul feleltek, hogy „Stari” vagyis hogy: Sámogyról. — A rablott tárgyakat a rablók két lepedőbe takarták és úgy vitték el. A gyanu egy sátorlajuhelyi mézárosra esett, aki a kárvalottra régen haragszik, mert hamis bukása után tőle 2000 frtnyi követelését behajította.

— Jászberényből írják a „N. H.”-nak, hogy ott nagy föltűnést okozott egy, a fenytörvényszékhez tett följelentés, melyben vádlottul az ottani kir. közjegyző szerepel. A vádló K. Z. törvényszéki joggyakornok „tetteles bántalmazás” miatt pörölte be a közjegyzőt, ki őt a királyi törvényszék helyiségéből „kittaszította.”

— Gyilkosság. Köves-Kállón a napokban — írja egy vidéki lap — egy 18 éves legény a tilosban hajtván marhát, az ott tartózkodó csősz megzabololta s elvette subáját. A subán oly jól esett azután a csőznek a heverés, hogy később el is aludt rajta. A legényke nem mert suba nélkül hazamenni, s hogy az elvett jószágot visszaszerezze, az alvó vén csősz agyonütötte.

— Veszedelmes vendégek. Temesvárra és Temes megye több vidékére a husvétii napok alatt a házi állatok borzasztó ellensége, irtója s pusztítója csapott le;

a golubácsi (vagy mint másképp nevezik kolumbácsi legyek.) Ezek mint a „Tem. L.” írja, egy városban mint vidéken roppant öldöklést vittek véghez lovak, ökrök, tehenek és sertések közt, mérges fullánkjukkal megszúrva azokat, minek közvetlen következménye a halál volt. Ez apró szörnyeket ama heves déli szél hozta csapatokban a golubácsi barlangból, mely vasárnap és hétfőn majdnem viharszerűleg üvöltött. Az emberek alig tudták magukat védeni tőlük, hogy szembe, orrba vagy fülbe ne mászszanak, és csakis a kedden hajnalban beállott eső vetett legalább egyelőre véget pusztításaiknak.

— Megőrülés executió folytán. Turóc Szt. Mártonból nyert értesítés után közli az „E.”, miként ott nem rég Singer S. nevű szülész nő ellen 40 frtnyi tartozás miatt végrehajtás lön elrengelve, mely azután lakán a tulajdonos nő hon nem létében fogatosított is, sőt biztosítás okából ingóságai lakásából el is szállították. Midőn a szülész nő baha jött s csak üres falait látta lakásának, ez annyira meghatotta őt, hogy elkezdett félre beszélni s elméje megzavarodásának nyílt jeleit adta. Jelenleg a szerencsétlen orvosi fölügyelet alatt áll, miután azonban állapota nem javult, lépések tétettek az országos tébolydába szállítása iránt. A szerencsétlen nőnek 3 élő gyermeke van.

* Kuriozum. Az ungvári postára a napokban egy levél adatott föl, Pestre intézve, melynek címe a következő volt: „Tek. postás ur! — hangzik a levél-cím — Kérem szépen nem tudok olya szépen írni tesék megengedni, hogy eztet a levelem elküldöm az én kedvesemnek, csak aztat kérdem meg tőle, hogy mikor esküjünk mán meg, lakik a tek. né asszony nál, mint hetes a gyapju utcában kérem szépen a tekintetes asszonyt csókolom a kezét tesék eztet az irásomat a hetes Mátyásnak odaadni, tehát adassék ezen levelem Hermia kezibe, ő majd tuggyra kinek kell ezt adni oda. Mátyás lellem hogy viseled magad ha ezt elfelejtetem a levélben megkérdezni felelj csókolak képeddel alszok el.”

Felelős szerkesztő: Kulinyi Zsigmond.

H I R D E T É S E K.

Pályázat

I-ső, esetleg II-od aljegyzői állomásra.

Csongrád megye törvényhatóságánál az I-ső aljegyzői állomás, 800 frt. évi fizetéssel üresedésbe jöven, arra, — esetleg a II-od aljegyzői állomásra a törvényhatóság 354. sz. határozata folytán ezennel pályázat nyitattik. Akik ez állomást, illetőleg állomásokat elnyerni óhajtják, fölhívattak, hogy kellő bizonyítványokkal fölszerelt folyamodványaikat f. april hó 25-ig Méltóságos Kis-Zombori Rónay Lajos ur, Csongrád megye főispánjához nyujtsák be. A választás f. évi május hó 9-én tartandó rendes közgyűlésen fog történni.

Kelt Csongrád megyének 1875. évi december hó 15-én s folytatólag tartott rendkívüli közgyűléséből.
A főjegyzői hivatal.

1263
1876

Pályázat.

Csongrád megye tiszántuli járásában üresedésben levő és 1000 frt évi fizetéssel egybekötött **csendbiztosi állásra** ezennel pályázat nyitattik. A pályázni kívánók fölhívattak, hogy képességi bizonyítványokkal fölszerelt kérvényeiket folyó évi april 30-ig Méltóságos Rónay Lajos főispán urhoz adják be.

Szegvár, 1876. március 31-én.

Stammer Sándor, alispán.

F ö l h í v á s.

Az árviz által károsodott birtokosok ezennel fölhívattak, hogy a földjeikben vagy épületeikben szenvedett károkat 1876. évi május hó 2-ig a telekkönyv-nyilvántartói hivatalnál mulhatatlanul jelentsék be, annyival is inkább, minthogy a május hó 2-án tul elkéssett jelentkezők, a törvény értelmében adóleengedésre igényt nem tarthatnak.

Kelt Szentesen, 1876. aprilis hó 22-én.

Hutiray Lajos,
telekk. nyilvttó.

F ö l h í v á s.

Az iskolaszéki elnökség meghagyásából fölhívja alulírott Szentes város kereskedő- és iparos-osztályát, hogy az ismétlőiskolák látogatására törvényileg kötelezett tanoncaikat az ismétlőiskolák szorgalmas látogatására annál inkább is kötelezzék, mivel a tanoncok nyilvános vizsgája f. hó 30-án d. u. 9 órakor fog a tul a kurcai iskolai helyiségben megtartatni. Ezen vizsgára tisztelettel meghív minden tanügybarátot Szentesen, 1876. apr. 21-én,

Z o ó J á n o s,
ism. isk. igazgató.

20% árleszállítás

20% árleszállítás!

Tisztelettel tudatom a nagyérdemű közönséggel, hogy árverezéseken, nagymennyiségű kézműárakat bámulatos olosó áron sikerült megszereznem, enélfogva azon helyzetben vagyok, hogy mindennemű, a rőfösáruk szakmájába vágó cikkeket **20% árleszállítás mellett** adhatom. Nevezetesen nagyválasztékban léteznek: **karton, batiszt, festő, cérna-kanavász, anginet, barket, schiffon, schleziai, rumburgi, creász és egyébnemű vásznak, fekete és minden színű divatos liszter, fekete és színes selyem, fej- és nyakraváló selyem kendők, ugyszintén a legújabb tavaszi kendők.**

Különösen ajánlom nagyválasztékú **gyapjuszövetemet, pervienek, kék és fekete posztóimat**, melyek **bámulatos olosó áron** megszerezhetők.

Nagyválasztékban vannak továbbá: **női cipők, férfi ingek minden színben, nyakkendők, gallér, kézelők és keztük**, melyek a legjutányosabb árért kaphatók.

Midőn a n. é. közönségnek eddig tanusított bizalmáért köszönetemet nyilvánítom, kérem továbbra is becses pártfogásukat.

Reichlinger Henrik.

Bolthelyiség: Pollák-féle ház, görög templom átellenében.

20% árleszállítás

Valódi amerikai

„HOWE-varrógép”

kapható: Felsenburg Benedek óraművésznél — a legjutányosabb áron, 5 évi jótállás- és részletfizetés mellett.

Minden, e varrógéphez szükséges szerkezet: tű, cérna- és olaj is kapható.

Ugyanott megszerezhető a

Wehler Wilson-féle

hirneves varrógép is.

5 évi jótállás és részletfizetés mellett!